

LBRIS | We know
books
August Black

TOXIC

//bestseller

Chişinău • Bucureşti
2022

Numele meu este Nicole Young. Probabil, acest nume încă nu vă spune nimic, însă tot ce trebuie să știți pentru început e că părinții mei au plecat într-o călătorie de afacere, iar eu, cea mai rebelă fiică, am organizat o petrecere din cele pe care nu le poate rata niciun tânăr din micul nostru orașel – Richwood, epicentrul petrecerilor și al oamenilor ce zi de zi se sărută în față și se urăsc pe la spate. Prealabil am eliberat toată garda și lucrătorii, care aveau tendința de a mă pârî părinților pentru un premiu bănesc sau poate că o laudă. Erau niște fățarnici majoritatea dintre ei.

Amețită de alcool și de fumul de țigară pe care am luat-o de la un tip necunoscut, m-am îndreptat încet spre baie. M-am ridicat la al doilea nivel, ca să mă folosesc de baia din camera mea. Intrând, am sprijinit mâinile de chiuveta din marmură. După câteva minute, am reușit să ridic privirea la persoana din oglindă, care se uita la mine ostentiv și mă cerceta atent cu ochii. Imaginea ei ba dispărea, ba devenea mai clară, dar totuși mi-a reușit să determin contururile moi ale feței și ale obrazilor. Ochii ei mari mă urmăreau amănunțit și observau fiecare mișcare a mea. Ochii ăia obosiți de culoarea unui cer înnorat, asemeni unuia din filmele gotice, în care mereu persistă o atmosferă apăsată și sumbră. Buzele mari și firave aveau acum o formă suavă, din cauza rujului roșu ce a început să se șteargă.

Era splendidă, dar totuși nu puteam crede că această siluetă era oglindirea mea. Odată cu acest gând, mi-am imaginat ce ar fi spus tatăl meu dacă mă vedea acum. „*Aceasta nu ești tu, Nicole, trebuie să fii mereu decentă, să păstrezi reputația familiei noastre și să te porți mereu cu demnitate*”. Ei, știi, m-am cam săturat să fiu mereu ireproșabilă, să mă limitez mereu și să renunț la ceea ce vreau eu cu adevărat. Cu acest gând, mi-am aranjat puțin machiajul și am scos din poșetă rujul cu care mi-

am conturat din nou buzele. În pofida faptului că eram într-o stare proastă, nu mi-a ieșit atât de dur cum mă așteptam. Am privit încă o dată în oglindă. Acea rochie de albastră îmi accentua perfect culoarea ochilor, iar decolteul profund din față nu putea să lase pe nimeni indiferent. Însă, era stricată din cauza idiotului care a vărsat din greșeală o sticlă de bere peste mine.

Am deschis ușa garderobei și mi-am căutat o rochie de schimb. Alegerea a căzut pe o rochie strălucitoare, roșie. M-am dezbrăcat și am rămas doar în lenjerie, chiar în momentul când ușa camerei s-a deschis. Reflexele au acționat momentan și am reușit să închid ușa garderobei aproape total, lăsând doar o crăpătură prin care aș putea vedea cine mi-a întrerupt liniștea.

Un tânăr a intrat în cameră. Și-a îndreptat cu mâna părul negru care îi acoperea ochii și a analizat camera, până când a observat că cineva îl urmărește și a tresărit. M-am ascuns și eu în acel moment, simțindu-mă foarte incomod.

— Cine ești? am întrebat de după ușă.

— Eu... pot să pun aceeași întrebare.

Glumește?

— Câtă îndrăzneală! Deci, ești în casa mea, în camera mea și mai ai tupeul să întrebi cine sunt?

— Serios? Îmi cer iertare. Doar căutam baia.

Mi-am luat inima în dinți și am privit din nou prin crăpătură la necunoscutul din camera mea. Avea o privire extrem de profundă, grație ochilor săi negri. Aceștia de parcă au coplesit toată lumina din jur și nu puteam observa nimic în afară de aceste două găuri negre.

— Baia pentru oaspeți se află jos.

— Bine, mulțumesc. Cred că voi pleca, a pronunțat el zâmbind și s-a îndreptat spre ieșire.

Am mai observat încă un detaliu, nu mai puțin interesant. Purta în spate un rucsac.

— Ai venit de la școală?

— Poftim?

Tipul s-a întors și, privindu-și rucsacul, a zâmbit.

— Mereu îl port cu mine. Am aici cheile de la casă, țigările și alte mărunțișuri. Se găsesc chiar și ustensile pentru acordarea primului ajutor.

— Ești straniu.

— Nu eu mă ascund în garderobă și privesc prin crăpătura de la ușă asemeni unui sociopat.

Chiar își bate joc!

— Să nu uităm cine s-a furișat în camera mea.

— Nu te-au învățat părinții să încui ușa și, mai mult de atât, să nu vorbești cu necunoscuții?

— Știi, nu. În schimb, m-au înscris la carate.

Tânărul a surâs viclean.

— Atunci plec până când nu am primit-o.

Am zâmbit în sinea mea și l-am petrecut cu ochii până când acesta a părăsit camera. În sfârșit m-am îmbrăcat și am coborât jos, unde mă așteptau prietenii mei.

Mergeam într-o manieră seducătoare, cu capul ridicat și spatele drept, așa cum mă învățase mătușa Andra. Ea mereu spunea că: *„Frumusețea este arma noastră principală. Noi, femeile, trebuie să fim atât de seducătoare, încât jertfa să ne sară benevol în cale și să dorească să fie țintită exact în inimă”*. Asta și fac de când mă știu, fără ca să depun foarte mult efort. Mergând spre ușă, observam cu coada ochiului privirile înflăcărâte ale băieților și valul de invidie din partea iubitelor acestora. Îmi plăcea această atenție înainte, mă făcea să mă simt mai încrezătoare. Acum însă începea să mă apese și să-mi provoace disconfort. Mi-am creat sute de bariere în trecut și statutul unei fete rebele, iar mai apoi am rămas prizoniera propriilor greșeli. Totuși, reputația îmi permite să-mi păstrez autoritatea și să-mi mențin propriile granițe.

Am deschis ușa și adierea rece a vântului m-a făcut să-mi revin și mi-a oferit o doză de energie. Toți erau prea preocupați cu chestiile lor pentru a mă observa. Majoritatea invitațiilor s-au așezat în jurul bazinului.

Am luat de pe masa pentru gustări o sticlă de vin din producția părinților mei și m-am îndreptat spre mulțimea care

dansa în mijlocul peluzei. Am deschis sticla pe care o țineam în mână și am băut câteva gâturi. Gustul înțepător al băuturii m-a făcut să mă încrețesc puțin. Simțeam cum îmi arde gâtul în flăcări, iar alcoolul începea să circule prin vene, amortindu-mi corpul și spulberându-mi rațiunea. După câteva clipe, m-am lăsat dusă de valurile muzicii cu care mă contopeam total. Dansam de parcă nu mai era nimeni în preajma mea. Existam numai eu și muzica. Cu ochii închiși, continuam să mă rotesc în mișcări senzuale până când am simțit o atingere rece pe umăr. Mi-am revenit repede și, spre uimirea mea, am dat de ochii albaștri care priveau la mine cu dispreț și cu un fel de disperare. Era persoana care mereu avea grijă de mine, uneori chiar într-atât de insistent, încât lecțiile de viață ale părinților mi se păreau fleacuri. În fața mea stătea Luis, iubitul meu. Era una dintre cele mai drăguțe persoane pe care le-am cunoscut vreodată, dar era în mare parte foarte plictisitor și corect. Încă nu înțeleg cum, fiind atât de diferiți, încă suntem împreună.

Am zâmbit în cel mai drăguț mod posibil, apoi, mângâindu-i fața, m-am apropiat să-l sărut. El însă a ferit atent capul, fără a spune vreun cuvânt.

M-a luat de mână și m-a tras după el. Am mers în tăcere până la colțul casei, unde nu era așa multă agitație. Sprijiniți de perete, se sărutau doi necunoscuți, dar după fraza lui Luis, au dispărut fără urmă și am rămas doar noi. Luis, la fel, privea la mine într-o manieră rece, după care a zis:

— Îmi pare că este destul pentru astăzi!

— Păi în asta și e chestia; doar ție îți pare așa, am protestat eu, după care am mai băut un gât de vin. Dacă vrei, poți să pleci.

M-am întors cu spatele la el și am făcut câțiva pași până când am simțit cum Luis m-a apucat strâns de încheietura mâinii și m-a tras înapoi spre el.

— Luis, mă doare! am strigat, simțind cum degetele lui îmi apăseau cu putere venele. Mâine sigur va apărea o vânătăie.

— Luis! Nicole! Ce va apucat? din întuneric, a apărut Hannah, cea mai apropiată prietenă a mea.

Suntem prietene încă din clasele gimnaziale. Totul a început când profesoara de biologie mi-a cerut proiectul de curs pe care nu l-am îndeplinit, iar Hannah mi-a oferit prietenos proiectul său. După, am început să fim prietene, fără ca să înțeleg cum s-a ajuns la asta. Evident că prietenia cu mine i-a adus un mare beneficiu și asta o conștientizează și ea. I-am oferit popularitate, cunoștințe și i-am deschis ușa spre înalta societate. Ca răsplată, ea îmi oferă devotament total și pentru asta o și prețuiesc. Ea este ca cea mai bună procreație a mea, doar că, la momentul dat, nu arăta în cel mai fascinant mod. Părul brunet îi era puțin deranjat, iar rochia aurie care mai mult dezgolea decât acoperea, era pe alocuri pătată.

— Ce tot se întâmplă cu voi? Haideți să fim calmi, vă rog .

— Hannah, te rog nu te implica în relațiile noastre, a pronunțat Luis, cu o mină agresivă, dar care momentan s-a schimbat pe o privire vinovată, de parcă îi părea rău pentru că a fost atât de inocent.

— Bine, nu mă implic. Iar asta o voi lua cu mine, și a luat sticla cu vin din mâniile mele, după care s-a îndreptat spre bazin.

— Hannah! Stai puțin. Hannah! îi striga în spate Luis, dar fără rost, ea nici măcar nu s-a întors. Posibil a învățat mai multe de la mine decât bănuiam.

Neașteptat, a început să mi se blureze totul în fața ochilor și nici nu am observat cum peste o clipă am ajuns la pământ. Luis s-a întors spre mine și foarte repede, dar cu o finețe deosebită, m-a ridicat de jos.

— Ține asta, după care s-a dezbrăcat de geaca neagră și mi-a pus-o pe umeri.

— Mulțumesc.

— Totul o să fie bine, eu sunt alături, mi-a șoptit el, după care m-a îmbrățișat.

Mi-am amintit pentru ce îl prețuiesc pe Luis. Anume pentru aceste momente, pentru grija pe care o poartă pentru mine și acuratețea cu care o face. Peste un moment, am observat că ceva nu e în regulă. Muzica s-a oprit, iar pe toată

peluza se auzeau replici ale mulțimii indignate care nu înțelegeau ce se întâmplă la fel ca și mine.

— Ce se întâmplă acolo?!

Am ieșit de după colțul casei și am urmat traiectoria pe care erau țintite toate privirile. Întorcându-mă spre intrare, am și uitat cum să respir. În fața ușii stăteau părinții mei.

— Petrecerea s-a terminat, băieți, deja e târziu, părinții trebuie să vă aștepte acasă, a zis tatăl meu și, în același moment, în toată forfota s-a auzit un murmur de nemulțumire și dezamăgire.

Mulțimea a început imediat să se împrăștie. Unii ieșeau cu capul plecat pe lângă părinții mei care stăteau în fața ușii, iar alții săreau peste gard, pentru că nu doreau să se întâlnească față în față cu ei. Într-un timp foarte scurt, toți au dispărut și eu am rămas nemișcată din cauza fricii sau a rușinii, total singură în fața părinților care mă mâncau cu privirea.

— Mamă... tată, eu pot să explic totul... am început cu glas tremurător. Nu știi de ce am spus această frază. Într-adevăr, cum puteam explica situația dată? Că fiica lor este foarte iresponsabilă și a vrut să se distreze în timp ce părinții ei erau plecați? Cum puteam explica faptul că fiica lor exemplară a ajuns în halul în care se afla din cauza alcoolului?

— Poftim, te ascultăm foarte atent, diplomatic a răspuns tatăl meu.

Am făcut câțiva pași spre ei, dar am observat că cineva merge în urma mea. Am întors capul și l-am zărit pe Luis, care privea la mine cu o mină vinovată. Am fost atât de tare copleșită de situația dată, încât am uitat că Luis se afla în spatele meu tot timpul acesta. Desigur că nu avea să mă păărăsească. I-am făcut un semn din mână că mă voi descurca. Am plecat capul în jos, deoarece nu doream să văd fețele supărate ale părinților în timp ce mă îndreptam spre ei. Și, în sfârșit, am ajuns în fața lor. Aceștia priveau la mine de sus în jos.

— Am încercat să educ o fată cuminte, deșteaptă și responsabilă, dar tu distrugi toate silințele mele în mii de bucăți, a pronunțat tatăl meu cu note alarmante în glas.

— Hai să mergem în casă, Julian, acolo o să clarificăm totul liniștit, l-a rugat mama și l-a mângâiat gîngăș pe mână, el însă doar s-a îndepărtat de ea la câțiva pași.

— Mergi în casă, Samanta! Mă voi clarifica singur cu fiica mea.

— Te rog să nu uiți că e și fiica mea!

Priveam la această scenă cu o speranță copilărească că mamei îi va reuși să-l convingă și că o să mergem împreună în casă, că se va rezolva totul liniștit.

— Mergi în casă, Samanta! Nu voi mai repeta încă o dată!

Mama a mai stat ținută în loc ceva timp, după care ascultător s-a îndreptat spre ușa casei.

Nu, mamă, te rog nu mă lăsa. Întoarce-te înapoi, ia-mă cu tine! Spuneam asta în gând și priveam la ea ca un copil, care doar dorește să se ascundă în brațele mamei și să uite de toate problemele de pe lume, dar în răspuns am primit doar privirea vinovată a mamei, care a dispărut după perete. Am rămas să privesc la ușa care tocmai s-a închis și simțeam privirea rece a tatălui care îmi lăsa fiori. Am întors capul și l-am privit direct în ochii lui severi. Păi și, până la urmă, e tatăl meu, ce poate să-mi facă? O să strige, apoi o să se calmeze. Sper...

— Așa îți vezi tu viitorul, Nicole? Alcool sau poate droguri? Începi să te transformi într-o domnișoară de moravuri ușoare. Am depus prea mult efort în educația ta ca să mă împac cu această iresponsabilitate.

În mine s-a aprins o flacăra de ură, care mă ardea din interior și aștepta să se elibereze. Aveam impresia că toate lecțiile lui de viață, toate restricțiile, toată ura pe care o țineam până acum în mine, s-au acumulat și erau aproape gata să explodeze. Și au explodat...

— Serios? Sună atât de absurd. De când mă țin minte, erai plecat mereu în călătorii de afaceri sau stăteai toată ziua la serviciu. Iar când te întorceai acasă, știai doar să strigi la mama și să mă mustri pentru greșelile pe care le făceam. Uneori o făceai și nici nu înțelegeam cu ce am greșit în fața ta și de ce nu mă iubești. Eram doar un copil. Încercam mereu

să fiu corectă, să învăț bine la școală, să mă comport mereu cu demnitate, dar niciodată nu am auzit cuvinte de laudă din partea ta, doar simplul „*Se putea și mai bine*” și așa a continuat toată copilăria mea. Eu doream doar să te mândrești cu mine și să fii fericit. Dar, la un moment, am înțeles că orice aș face și cât de mult efort aș depune, pentru tine niciodată nu va fi destul de bine. Și știi, ajunge! Nu o să-ți mai permit să mă înjosești sau să-ți știu de frică.

Numai după ce am pronunțat ultimul cuvânt, mi-am amintit că e nevoie să respir. Pe fața tatălui a sclipit o scânteie de compătimire, dar repede s-a stins, iar el din nou a luat o poziție diplomatică și o mimică indiferentă specifică lui. La ce mă așteptam? Că o să mă îmbrățișeze și o să-și ceară iertare? Că o să se schimbe? Ce naivă sunt. Nu trebuie să uit niciodată cine stă în fața mea. E doar un om lipsit de emoții, care își iubește numai cariera și propria reputație. Nimic mai mult.

— Cum îți permiți să mă acuzi pentru faptul că mă aflam mereu la serviciu?! mi-a reproșat neașteptând răspuns. Nu uita că tot ce ai acum e pentru că am muncit ca un rob ore întregi. Fără mine și banii mei ești un nimeni. Tot ce am făcut până acum, am făcut-o doar pentru tine, pentru ca să ai toate lucrurile necesare, ca să-ți pot oferi studii de înaltă calitate și să devii cineva în viață!

— Serios? Numai pentru mine? Ce drăguț. Iar eu gândeam că pentru această vilă enormă, pentru mașinile de lux pe care le conduci și pentru femeile în care investești o grămadă de bani lunar.

Ultimele fraze erau, probabil, de prisos și am realizat că am exagerat, dar era prea târziu. Mimica lui indiferentă s-a schimbat pe una cu adevărat înfiorătoare, iar ochii îi erau plini de mânie. În următoarea clipă m-am trezit jos, fără să conștientizez clar ce s-a întâmplat. Simțeam doar o durere usturătoare pe obrazul stâng. M-a lovit! Prima dată în viață m-a lovit. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că e capabil să procedeze astfel. Îmi venea tot mai greu să respir, iar ochii continuau să lăcrimeze. Nu puteam să mă ridic de jos, nu aveam puteri. Am simțit

cum cineva m-a apucat de abdomen și m-a ridicat. Mi-am șters ochii și l-am observat pe Luis în spatele meu care mă sprijinea.

— Poți merge? a întrebat Luis.

În răspuns, doar i-am dat din cap.

— Așteaptă-mă în mașină. Vin imediat.

— Nicole nu merge nicăieri cu tine! a strigat tata.

— Iar aceasta, domnule Young, ea poate să decidă și singură, a pronunțat Luis.

Ambii priveau la mine în așteptarea răspunsului. Într-un moment, am simțit un gust metalic în gură. Am ridicat mâna și am trecut cu ea pe marginea buzelor. Ridicând mâna la nivelul ochilor, am expirat cu disperare, era sânge. Lacrimile mi s-au uscat pe obraji, iar rațiunea mi s-a limpezit. M-am îndreptat încet spre tatăl meu, privindu-l exact în ochi, fără niciun pic de frică. Am întins mâna și i-am scos batista din sacou, după care mi am lipit-o strâns de buze, ștergându-mi sângele ce nu înceta să curgă. Am luat încet batista și i-am pus-o înapoi în buzunar, după care i-am transmis o privire severă.

— Poți fi fericit tată, am devenit ca tine, am replicat eu și m-am îndreptat spre ușă.

El s-a avântat în direcția mea, dar Luis l-a oprit. Am ieșit din casă și imediat am zărit Range Roverul lui Luis. Ajungând lângă mașină, Luis mi-a deschis ușa și m-am așezat pe locul de lângă șofer. Luis a urcat la volan și ne-am mișcat din loc. În spate stăteau Hannah, Jordan și Mike. Dar nu încercau să scoată niciun zgomot. Privind pe oglinda frontală, am observat-o pe mama cum a alergat în drum și privea disperată în urma mașinii noastre. Îmi era foarte milă de ea, însă dacă nu ar fi fost o fricoasă, nu permitea să se întâmple situația în cauză. Deja nu mai contează.

În mașină era foarte cald, fapt ce mă calma și îmi provoca somn. Jumătate din drum am privit pe fereastră la felinarele care se aprindeau unul după altul, luminând drumul în fața noastră. Era un drum atât de cunoscut, dar acum aveam impresia că duce în nicăieri. Acum mă simțeam pierdută și dezbinată de toată viața pe care am avut-o înainte. Nu știam ce va

fi mâine, ce să fac și încotro mă va duce destinul. Doream doar liniște, doar acum. Iar mâine, voi decide cum să procedez.

— Salutare tuturor celor ce mă urmăresc! Acum, venim de la petrecerea din vila familiei Fitz și ne îndreptăm spre alte aventuri, s-a auzit din urmă glasul subțire al lui Hannah.

Cu câteva luni în urmă, a început să facă vlogging, pe seama căruia s-a ridicat în popularitate. Mereu o susțineam în începuturi ca acestea, dar acum, în momentul când am trăit o dramă a vieții mele și mă simțeam distrusă, aceasta m-a înfuriat. Oare nu poate măcar pentru puțin să lase toate prostiile?

— Doar nu credeți că o să mergem ca niște copiii exemplari la culcare, nu? Seara abia în...

— Poți să-ți închizi gura?! am întrerupt-o.

Se pare că a înțeles, deoarece am stat în tăcere ceva timp. Păi da, ea nu e vinovată cu nimic, dar nu puteam face nimic cu mine. Aveam nevoie să mă descarc pe cineva.

— Nicole, s-a întâmplat ceva? a întrebat Hannah și mi-a pus mâna, nesigură, pe umăr.

— Da, s-a întâmplat! am strigat mai tare decât îmi dorișem. Părinții s-au întâmplat. Îi urăsc! Nu vreau să-i mai văd niciodată. Doi idioți fățarnici, care se prefac că mă iubesc, dar în realitate se comportă cu mine de parcă aș fi o jucărie pe care pot să o manipuleze și prielnică doar pentru laudă concurenților. Nu îi înțeleg și nici nu cred că o să-i pot înțelege vreodată.

În mașină s-a lăsat o liniște totală. Păi și ce pot să spună? Totul e și așa destul de clar. Că totul va fi bine? Nu, nu va fi. Pentru că nimic nu o să se schimbe. Am auzit cum Hannah a expirat din greu, apoi s-a lăsat înainte și m-a îmbrățișat de după spetează. Degeaba am strigat la ea, deoarece știu că ține la mine și e reciproc. După o clipă am ridicat mâna și am pus-o peste mâna ei. Chiar aveam nevoie de o îmbrățișare și asta m-a făcut să mă simt mai bine.

— Hai, gata ajunge! Devine prea drăguț și îmi stric reputația! Am pronunțat cu sarcasm în voce, după care Hannah s-a retras în spate.